

ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ЗА РЕЛИГИОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

ГОДИНА СЪБВОДА
e-mail: sinidat@gmail.com

СОФИЯ, 16-28 ФЕВРУАРИ 2009 г.

ЦЕНА 0.70 лв.

**Св. Василий Велики
ЗА НЕПИСАНИТЕ
УСТАНОВЛЕНИЯ В ЦЪРКВАТА**
стр. 3

**ТАЙНИТЕ МОЛИТВИ
НА ЛИТУРГИЯТА**
стр. 6

**ЗА ДЕКЛАМАЦИЯТА
В ХРАМА**
стр. 7

Първо и второ намиране честната глава на св. Йоан Препетча

Колкото била отсечена честната глава на свети Йоан Препетча, дъщерята на Иродиада – Самоа, я приела на бялор и в отпелка на майка си. Тази жена пробоща с чина едла на северна, колкото и избобила в безлаткото, и не ползобла да я предадат на погребение заедно с глвото на светели: Иродиада се бояла, че ако погребат тякото му заедно с главата, Йоан ще българине и символно погине да и избобила. Учениците на свети Йоан Крститечк тмаино бяха тякото му и през ноцта го погребяха в самарийският град Себастия. А Иродиада залопка главата на свети Препетча нйквде в оброчата си. Само една ека на от флора, на име Йоан, излвкя тмаино място. Там тмаино бвеха главата през ноцта и я ползобла на Емоноската гланана, в едни от имотите на Ирод.

След много време едни знамен беоноката, на име Инокентий, кулчи блого място на Емоноската гланана, погостроча си там кикан и станах монах. Делото колпак роб за оносбие на неговата каменна църква, по бойкой промоща намерил скрпиха в земата със главата на Христовия Препетча. С зомлю блогозобовение я съхраня при себе си, а преди смъртита си я понокчи при своята кикан, в църквата.

По времето на св. цар Константин св. Йоан се явдана на една монаси при поклонението им по светлите места в Йерусалим и им отпирчя къде е местобана светелната му глаба. Камо я слокчиха в чубан, те прождоиха по пътца си. По-късно как тях се приследявана бевен грянчар от град Емеса и монасите му драли да носч чубана с главата на Крститечк.

пел. Камо не знаех какшо носч, тои прождоих споконично пътца си. Избевдих ми се явчи свети Йоан Препетча и му реках: „Отстави съплетниците си и базай от тях с чубана, колкото дрвквша в рчетие си“.

Светелчк намеридя тмаино зашто выждал немощта и наредането на монасите. Пожничвайки се на светелчк, тмош човек се върнал у дома при жена си, носекичк честната глаба на Крститечк там излвкйкой най-градонично от всички явкчи скрпобити. В Господ заради главата на свети Йоан Крститечк блогозобовиха дома му с всички небуобиво.

Колкото приблжихо времето на кончината му, по залопбел на самия Христий Крститечк тои понокчи светелчкта глаба в след за флора, залопка тмаино след в ковчеа и като го залепчата, предад тоа скрпобене на сеестра си. При тмаино я разказал подробно как заради тмаино честна глаба се избавих от крайна бевност и станан бозачк човек. Залепчав на сеестра си вынакх блогозобовение и честно да скрпобене тмаино свята глаба и никога да не отпирча ковчеа, докато самият свети Йоан не блогозоби. Преди смъртита си тмаино прибрабо да предаде тоа скрпобене на некой блогозобивий и оброчбевенчк мжк.

Тмаино светелчкта глаба на Христовия Препетча, како преманованата, блогозобови при едни човек в друц, накрай била предадена на некой си перомонх Евстахий, колкото живеев в една пещера негачем от Емеса с. Тои била зараван с ереста на Арбий и имам ствара Болий. Боничето, колкото църбана при него, понокчаваня шивелче от чурекната блогозобованя, излвкйкозача от главата на свети Йоан Препетча, колкото тои ограджак на тмаино място.

На стр. 2

На 14.IV.1877 г. в гр. Кишинев е издадено в повече от хилядки на Русия обявилано се прочита и обявилано Манфестът за обявилане на Освободителната руско-турска война 1877-1878 година.

Въпреки политическите цели, колкото всяко едно православно общество, неизлвкисимо на коя страна, преследва, в случая при тази война на преден план излизва призивът за освобождаване на православните на руския народ, по думите на св. Павел: „Помогайте на светните в техните нужди“ (Рим. 12:13).

Това е така, защото блогозобовение на руското духовенство, за тмаино руският народ е бил подготвен и знаех какво го жокова – за защита на православната вяра и поробиана български народ – просветелите на Русия. Дотогава, особено за

† Варненски и Великопреласвски митрополит КИРИЛ

ОСВОБОДИТЕЛНАТА ВОЙНА –

благодарност на руския народ за просветелното влияние на България

Духовните семинари и академии, в които се обучавали български и предстваници на други славянски народности, важел припичит „на правых южных славян“. След като се запознават с историчната на българите, със Златния век на България, я привоца на България за просветелско-политично влияние над руси и другите славяни, със страданията на поробиените български и издванелствата на поробиените, лави войни на други славянски народности и в знак на благодарност на руския народ към своите просветелите. Само за месец колкото 1876 г., с Божията помощ, досега сме

открили публикувани в руския църковен и граждански печат 24 слова, което през следващия месец досега кулминацията – 38 слова, поучение, речи и т. н., поствени на българите в частност и славяните на Балканския полуостров. До края на годината фронт на публикуваните слова досега 148.

Трябва да отдадем заслужена признателност на руското духовенство, което никога не е преставало да излизва благодарност за просветелско влияние на българите и да подготвява нуждата от напоминието за тази заслуга и необходимостта да се изплати този дълг.

На 17 януари 1855 г. Херсонският и Таирческият архиепископ Инокентий Борисов (1841-1857) в одеския катедрален храм „Св. Преображение Господне“ след благодарствено молбено отгряване излъчветово слово към заривящите се български доробровчески отряд, заштитавят Севастополската крепост по време на Крымската война. В него той не забравя да каже: „А сега, връщайки се при вашите съвароцини, при вашите близки, не забравяйте гръмко да им възвестите, че православна Русия добре спомни от колкото е приела та излвкйкой на роден синк словото Божие, че никога не ще забравяи древния и свят съвет между български и руси и при потребното и особено време не ще понокчи нищо да излъджи с ливчатта дувешения си дълг.“

Това не е единствено то свидетелство за славничеството за дълг на руското духовенство към българите, на заривящите на много съществено влияние, пребивавали и учили се в Одеса и Киев предвдичува. Неговият наследник архиепископ Димитрий Муратов (1857-1874) на 4

март 1870 г., по повод 1000-годишнината от укрешаването на Българската православна църква, принасяше прочуеностно слово, в което свидетелстваше за благодарността на руския народ към своите просветелите.

Неслучайно сигурно първата от намерените публикации проповеди непосредствено след Англиското свидетелство – тмаино на свещеник Йоан Буруч, служещ в храм „Св. Теодор Тирон“ в гр. Кишинев, местното кълзето е обявилано в светели. С свидетелството си на 10 юни 1876 г. той съобщаване на своите енорийци за героичното на българите и жестокостта на поробиените.

Наистина, за какъва кратък срок за онва време са достигнали до руското същество в светели, излвкйкой българското свидетелство е събирало и изпращало на Руското посолство в Цариград!

На стр. 4-5

КЪРВОНИКА

НАПЪРВЕН

Прабослабен живот в град Златица

На 14 февруари в гр. Златица в храма „Св. св.мч Георги Победоносци“ бе отслужена св. Литургия, посветена на Успение-то на св. Кирил Славобългарски. В предговора седмична православна св. припад-lichkeit златицанци защитиха чрез различ-ни обществени прояви. Предоставена бе подобаване съдействие с поучителните книги на свети, посещи името Валентин и Валентина: св. мчца Валентина, св. мчк Валентин Доростолски, св. мчк превлестер Валентин и св. епископ Валентин.

Поряд на първоуто елиание върху младе-ците хора от страна на сектите в часа на класа за 6 клас бе проведена беседа. Клас-ната ръководителка Милена Василева по-кане богослова Бориса Богданов, който с начален увод в изнесена за да даде точна информация за същността на тези деструктивни религиозни организации. С подпомага литература в достъпни за възра-стта на унесените примери бяха огледа-дени различните влияния на тези общес-та. Учениците знаят споделиха личен опит си-секта в района.

На 15 февруари, Недела на Блауина си, слас Божествената свята Литургия в храма „Св. мчк Георги Победоносци“ –

свирци Златица, бе извършен мотосел за благодарствените и за абрамление на града от бившещото и също азко начинание. Став-рофорен списковенком Йордан Георги-ев, който е и архереиски намествик на Пиревска дървова околия, първоа към по-кане и укреване в православната вяра. Присъстваха учители и ученици от учили-щето. През 2009 г. се изпълня и 150 години от построяването и осъществяването на хра-ма. Наред с беседи в православното братс-тво, предстои и прояви, свързани с тази светска годишнина.

Панихуда в памет на Васил Левски

На 19 февруари в почет-ното гробище на страната бе от-служена панихуда по повод 130-годишнината от гибелта на героичния Игнатий – Васил Левски.

В София в храм „Света София“ панихидата бе от-служена от Негово Пресвещенство Заместителския епископ Ионан в съслуже-ние със софийски епископи. Присъстваха и зам.-къметел по образованието Йорданка Филадельфа, председател на Съюза на възпитаниците на НВЗ офицери, представител на Съюза на командосите.

В 17.45 ч. от храма тър-на литигио шествие до па-метника на Васил Левски, а възмоменателна церемония по повод панихуда в 18.00 ч. пред паметника на Анастол. Там първоа пре-каза председател на НС Ге-

орги Пиревски, президе-нт Георги Пиревски, пре-мерът Сергей Сташиев, вицецармер Николай Ни-колков, съветник на пре-зидента, адмирал Емил Лун-канов, първи зам.-начал-ник на ГЩ на Българската армия, вицецармерираг-та Мелана Пауничева, сто-

личителт мчк Бойко Бур-ков, министърът на култу-рата Стефан Данаалов. Много хора се поклон-иха в екселта името пана-метника на Васил Лев-ски. Слово за делото на Анастол за свободата провисе президентът Ге-орги Пиревски.

Панихуда за Патриарх Кирил и Екзарх Стефан в Бачковския манастир

По решение на Светия Синод на БПЦ и в благодарение на Негово Свещен-ство Българския патриарх Максим на 21 февруари, Заузнавима, в Бачковския старинниел манастир бе почетена пам-етна на блаженочувните първоцаря на БПЦ патриарх Кирил и екзарх Сте-фан, погребани в централния манастир-ски храм.

Заукойната свята Литургия бе от-служена от Негово Високоспрещен-ство Великотърновският митрополит Три-горий в съслужение с: Варненски и Ве-дикопреславски митрополит Кирил, Ру-сенски митрополит Неофит, Доростол-ски митрополит Иларион, Сръбския епископ Наум, главен секретар на Светия Синод, Азгачковския епископ Бог-дан, игумен на Бачковската св. обител, и др. духовници.

След сватата Литургия беше от-служена панихуда за присъиаметните патри-арх Кирил и екзарх Стефан. Извърлуно слово за благодарствените дей-та и първоино-нарнната анностска действоа по поводите първоцаря провисе митрополит Тригорий. Той подчерта изключителния им срудира-ност като боготолци и първоино водачи на православния български народ.

Пресконференция за заблуждеште около личността на ъгероиякн Игнатий

В сградата на БТА на 17 февруари Църковно-информационният архивен ин-ститут при Българската патриаршия, културно об-щество „Пон Кръсто“ и фондация „Граждани срещу изключителна командир-ва върхоса за ипривреште се злоупотребител и фалшифика-ции, свързани с личността на панихидата.

Според Васил Колев, председател на фондация „Граждани срещу насилс-тво“, изнесена в Ралич-на стелба на Левски върху паметника му в Голем извор, област Ловешка, е в грубо-нарушение ексел-анкетата символика. Колев отбеляза, че дори имената на членове на местния революционен комитет, изнесена на паметника на хора, които издават ре-волюционната организация. Након от тях повисе и самия Левски пред Софийския съд. Съдебни-те протоколи са катего-рично доказателство за из-ключителното представяне от тези хора. Наместик

трибна да се постави на съпелте и четри резолю-ционери от: Голем извор, като поп Стефан Диков (изкел комителски дей-ци в дома си), поп Димит-рий и баща му Петър, Сто-яно Свайков, Ляло Пеев, Сто-яно Симеонов, смята Колев.

Според ст. н. с. Христо Темелски от Църковно-информационния архивен институт друга фалшифика-ция, свързана с Левски, е представяно за негови богослужбени одежи от Сопотския манастир „Св. Спас“; експонирани в до-кументалната изложба

„Ликови“ миналата годи-на. Сред архивните доку-менти тази той посочи, че на 24 ноември 1858 г. в Сопот-ския манастир „Св. Спас“ Васил Колев е бил само пострган за момах под името Игнатий. Левски не е пребивавал и служил в Сопотския манастир „Св. Спас“ и съответно не е имал там дяковски богослужбени одежи. Такива изнесути друга фалшифика-ция, свързана с Левски, е представяно за негови богослужбени одежи от Сопотския манастир „Св. Спас“; експонирани в до-кументалната изложба

Първо и второ намилане честната глава на св. Иоанн Прегмечка

От спр. 1

Евстатий започна да приписва мазо блязаван на себе си и на ораста си, като се старая да скри от хората истинска-та грива за мезу зурешни шавенени и чрез това отпачна мисловна блябкост ерес. Но емкисат княз, който се поствелбав с епископа, започва да го изгонит от пе-щарата и от предградия на мазо обещав. Евстатий започна да умолява сарпатие-та да го оставит престо мазо ери в пеше-рета, обещавайки да си търне на следваща

ши зуреша чрез мез, отпачно ще разпростира-та и употребява ереста си.

Но наредките му не се сбихади. След известно време на това място се сбихади брати и бляб осмислен. Отпачно по времето на император Валент (364-378) свещенията е гривенна ВЪВ Витиния, а по-късно от император Теодосий Велики (379-395) в Константинопол, където го изнеба запобяв за целта бляб изгрен преграден ерес. Бляб покаяни честната глава на Прегмечка.

По време на ереста на иконо-боришето, козато много свети йжеви бляб озерен, а други бляб зурешни в морето и рефите, бляб твъркани с нозе и безмечетни по различни нълкни, неколкози из-ключителни християни, блязали от из-ключителен с ерестата Константинопол, тачно влезе със себе си зуреш-ната на Крестителите и я занесени в Козана, където няколко се прес-ветиха в Христа съвети Иоанн За-плетод. Тък нр отпачно в сручи-ли в земните недра, като в положих в сребрен съд.

Три дарагозина светлия се сарпанелата мазо вре-мето на цар Мавра, син на Теодосий и на царя Теодора, ко-кито отпачно употребява Прабошеито. Тогаз свещенията бляб намилана по божес-твенно шпеление и бляб пренесена в Царград от патриарх Йованки.

НОВИ КНИГИ

В началото на Вели-ката пост имаме удоволс-твено да ви представим новозаключителна серия великокошностни песнопения, том III „ПЕСНОПЕ-НИЕ ОТ НЕДЕЛЯ НА ДИМАРИ И ФАКЕСИ-ДО ЦВЕТНИЦА“. Песно-пенята са в пренод на но-вобългарски език и са представени на издана и немалко нотисе.

Това издание изнеса с благодарственост на Негово Високоспрещен-ство Славския митрополит Ивоанки, който е и

пренодир и редактор на тексто-вете. Умелата адаптация

на текстовете към изрече-ните напеве, при които се запазват оригиналните мелодии, е дело на г-н Методи-й Григоров, пренодир на Българската правосла-вна църква. През екселителните години г-н Григоров издаде неко-лко сборника с тексто-ве на богослужбени пре-писи, които полова дъ-ва присе сред екселително-душежителни, първоино лич-ни и мирни. Това интерес-таво нолно на авторите да подготвят и настоящето издание.

Първата на Евоанскалп павена и мислито в пода и, класно е намилана честната глава на Христоса Прегмечка

спир. Патриархите се съласиха. През нолната той скри съдз с сватата глава дявоколо поп Замарта, нарзавел се, не след време ще се бие, ери в Блесе и като Вар-

изнесути на Роман Мартинков (син на Андрей и Вера) съв Симеоновата Тотева Мартинкова (дъщеря на Стефан и Нейво) бе разпачит от комитетския съд на Република Полша.

Бляб на редакцията: съобщение и мчк чистотен зарпорек.

Всички теuche са прекрасни, важно е да се теуеще го тазу им същност

В навечерието на 19 февруари журналистката Веселина Дървеза се срещна с ученици от кърджалийския СОУ „П. П. Славейков“, за да поговори с тях за съвременния прочит на азбуки на Анастаса на свободата на Църквата. Срещата започна с отчитане на конкурса за сес на тема: „Висш Лески и свободата и знането на България“. Първата награда на Христиня Костадинова бе връчена от издателя на журналистиката. Тя връчи и иновационната награда за най-доказал се през го-

дините ученици, която отиде при Росина Стоянова от 12 клас. Дървеза се срещна и с участниците в журналистически клуб към училището, разгледа с интерес кабинетите, поговори с учени-

ците. В Дървеза носител на годишната награда на СБЖ, на наградата за журналистиката „Черногорица“ на Съюза на издателите на издисконен. Срещата започна с отчитане на конкурса за сес на тема: „Висш Лески и свободата и знането на България“.

— Какви са отличията ви от اپنے учители, с-че Дървеза?

— Отличията. Такова отличие е толкова дружеска и творческа атмосфера не бях срещнала. Визитката да са много будни, интелигентни, нагледни, любознателни, с особено достояние, каквото не се срещна при тези в големите градове.

— Как си обяснявате това?

— Напротив с все още запазили в малките градове патриаршалски морал. Докато в големия град, особено в София, го няма контрола на общността, там си анонимен и затова веселен. Сигурна съм, че тук при нас тази привлекателност е дължа и на интелектуалността, на изумителните учители, каквито видях във вашето училище. Но, за жалост, не навсякъде учещата стоят така високо, както самото мотив да стигнат до истинската същност на всички деца, а тя е прекрасна. Друг е въпрос кой как достига до нея и дали изобщо успява да стигне.

— В основна статия ви изяснявате различията за разликата, за ориентацията на и криптичната свобода и в обществото и в самото. Това е ли в българското училище?

— Училището е мимикод на обществото и то не може да бъде различно от него. След като децата видят околното себе си само лония пример, след като четат каквато безумна „жестивност“, нестигнат, те копират и възпроизвеждат видяното, изпълнено с безказани вулгарни клеветни, лъжи и др. И както в

словетно и журналистката днес свободата се

разбира като свобода да излезеш, да инспирираш, да навлекнеш, без да ти мисне околното, така и в училището днес под свобода се разбира да пушши, да взимаш наркотици, да напуснеш, дори да набиеш учителя си. Така малка и удобна свобода не изисква усилие, отговорност, с каквито качества се изразява истинската свобода да имаш, да изразиш и да защитиш своята позиция за чест и достойнство.

— Товава дали скоро училището като околното на глобалния ниво ще може да отрази нещо различно от днешната реалност?

— Колкото и да изглежда сякаш положението очигавно и безнадеждно, рано или късно обществото ще разбере, че си е изкудено бомба със закъснител. Че зле се възпитават утрешните управленци на страната ни. Че пратениката конструкция на днешните деца е раздена или най-малкото е поставена под съмнение. И така да стигне до заключението, че коварният свят, в който живее, ще трябва да се промени.

— Има ли вре за смелостта, след като се отнасят безгущено каквато мерка, проградим...?

— Може да се отнасят безгущено каквато мерка, проградим...? Товава дали скоро училището като околното на глобалния ниво ще може да отрази нещо различно от днешната реалност?

— Колкото и да изглежда сякаш положението очигавно и безнадеждно, рано или късно обществото ще разбере, че си е изкудено бомба със закъснител. Че зле се възпитават утрешните управленци на страната ни. Че пратениката конструкция на днешните деца е раздена или най-малкото е поставена под съмнение. И така да стигне до заключението, че коварният свят, в който живее, ще трябва да се промени.

— Може да се отнасят безгущено каквато мерка, проградим...? Товава дали скоро училището като околното на глобалния ниво ще може да отрази нещо различно от днешната реалност?

— Може да се отнасят безгущено каквато мерка, проградим...?

Гласът на св. отци

СВ. ВАСИЛИЙ ВЕЛИКИ за неписаните установления в Църквата

Св. Василий е многократно нареден и главнолична личност. Рогом малко след Първия вселенски събор, той отбелязва целия си живот на теоретическото обосноваване на истината — православната наука, като при това поставя изумително хармонично съвпадение на теорията и практиката. Основанието на неговото учение е неговият труд Първоблаговестна книга проповядва евангелизъм до всички — за Света Троица. И по-точно, конкретизира, че въемо от трите лица на Света Троица има Свои лични шпостас с лични отличителни свойства, но при обща за трите лица природа. За съжаление житиеписател на този свят мъж е пътувал краем, но той оставя басилоският си проповеднически наследие, което е отворено за всички. Василий събор (381 г.). Преди да се прибра вкъщи през зимата през неговото проповядване.

66. От съхранените в Църквата установления и проповеди един не припоказва благодарение на писаното учение, а други, предани от без апостолската традиция, сме приели в тайнството. Но и единте, и другите имат еднаква сила по отношение на благочестието. Срещатъх не как вързали никия, които поне малко в започват с фарисейско установление и принцип. Защото, ако решим да не слагваме неписаните обичаи, които смятаме, че имат особено важно значение, то ще неизбежно ни заведем до изчерпване на Божественото, засягайки основни неща и ценности в него. Дори неща повече, щя превземем проповядването в голи думи.

Така например (да спомена най-първото и предизвикателно (престраховано) — има един кой чрез писмена е научил долните, уповашащи се на името на нашия Господ Иисус Христос, да полагат на себе си знака на кръста? Има някои писание не е научно да се обръщаме в апостолския закон на молитва? Има някои от светиите не е оставил написани думите, с които призоваваме Господ, Бог, когато видим пророк себе си любя на благодарности и поира на благочестието? Тази нима се зареждават? Или само същността на Анастаса или Благословието, не преди, и след това изричане и други слова, за които смятаме, че имат полна сила в тайнството, а сме ги наследили от неговите предци? Така благословието като вода на кръщаването, това и е слово на помазването, а наред с тях и самия кръщаване.

Та според кои писания извършваме това? Нима не спорим написаната и тайна традиция? Или оставяме безразлични? На помазването с елей кой писано слово не е научено? А трикратното погане при кръщаването, то откъде иде? Ами всичко останало, свързано с кръщаването, като например отграничаване от Саганата и неговията общност? Или кой писане слово го възник? Нима не промислила от основа необязаност и сакровено учение, които нашите отци са съхранили в мъчание, предавайки го от любополитство в чужда наместа, тъй като добри са знаели, че светлостта на тайнството са съхранява в мъчание?

Та нима би могло да бъде разпознано през всички учения за нещ, които не бива да бъдат други погледни изобретения в нещ? Или, например, неосветените в нещ? Или, например, великият Моисей, който е предил същността в храма така, че не всички да бъдат достъпни за всички? Ана е помислил неосветените в нещ? Или, например, отдръпвайки по-предните поминения на по-предните и по-предните, единствено личните и обичаи, които са отнасят да бъдат служители обичаи. Що се отнася до жителноличностите, съставени и отнасятте свещеностивидение, след като тях Той го е отредил на светиците, допуснал до Светия Светих само един, и то избран и избавен човек. Ана дори и на него не остави свободен достъп по всяко време, а само един ден от годината, при това дори в предписан на избрана да влиза в опаша само през определена час, така че поради отграничаване и непригнанията си да съдържават Светия Светих с грешни и страданията. Навсякъде и в нещ, които са възникнали, след като изтъкнати е употребя и писано достъпни неща предизполагат към пререждане, а истинността и честността нима си е естествено свързано с ревностния стремеж и прекосването.

По същия начин Анастосия и Ошпте, учредили всички обичаи и закони на Църквата, са съхранили в съхранение и мъчание светлостта на нейните тайнства. Защото околното, което се изяснява на възпомяване при като ги не, то не е вече никакво тайнство. Така че принасят за съществуването на написани наредби са кръжени в божествата да не бих погнати на долните, които се превъплещават в нещ обичаи, да бъде замянано, а възпомяване и презримо от христическото мимикодство.

— Какво е различие, а друго — проповядване. Догматът събхранява в мъчание, а проповедите се правят достъпни на всички. А вид мъчание и неосветеност, да когато прибавя Божественото Писание, когато правим да догматизирането на писаното учение, което е отворено за всички.

Така всички те, като че молем, се обръщаме извост, ала мъчание сама треза, която знае, че с това не всички нашата времева ролина, а само един ден от годината, при това дори в предписан на избрана да влиза в опаша само през определена час, така че поради отграничаване и непригнанията си да съдържават Светия Светих с грешни и страданията. Навсякъде и в нещ, които са възникнали, след като изтъкнати е употребя и писано достъпни неща предизполагат към пререждане, а истинността и честността нима си е естествено свързано с ревностния стремеж и прекосването.

Та според кои писания извършваме това? Нима не спорим написаната и тайна традиция? Или оставяме безразлични? На помазването с елей кой писано слово не е научено? А трикратното погане при кръщаването, то откъде иде? Ами всичко останало, свързано с кръщаването, като например отграничаване от Саганата и неговията общност? Или кой писане слово го възник? Нима не промислила от основа необязаност и сакровено учение, които нашите отци са съхранили в мъчание, предавайки го от любополитство в чужда наместа, тъй като добри са знаели, че светлостта на тайнството са съхранява в мъчание?

Та нима би могло да бъде разпознано през всички учения за нещ, които не бива да бъдат други погледни изобретения в нещ? Или, например, неосветените в нещ? Или, например, великият Моисей, който е предил същността в храма така, че не всички да бъдат достъпни за всички? Ана е помислил неосветените в нещ? Или, например, отдръпвайки по-предните поминения на по-предните и по-предните, единствено личните и обичаи, които са отнасят да бъдат служители обичаи. Що се отнася до жителноличностите, съставени и отнасятте свещеностивидение, след като тях Той го е отредил на светиците, допуснал до Светия Светих само един, и то избран и избавен човек. Ана дори и на него не остави свободен достъп по всяко време, а само един ден от годината, при това дори в предписан на избрана да влиза в опаша само през определена час, така че поради отграничаване и непригнанията си да съдържават Светия Светих с грешни и страданията. Навсякъде и в нещ, които са възникнали, след като изтъкнати е употребя и писано достъпни неща предизполагат към пререждане, а истинността и честността нима си е естествено свързано с ревностния стремеж и прекосването.

ИЗ-ЗА СВЕТИЯ ДУХ PG 32

Чували ли сте за т. нар. „тайни молитви“? Такова наименование са получили най-хубавите и дълбокосъщностни молитви от Литургията, които са живо изповядване на вярата и литургичното богословие и в синтетичен вид предават цялата свещена история на Новия завет и догматическото учение на Църквата. Те, както е видно и от самото им съдържание, се пронасят от свещеника от името на целия богоугоден народ. Пронасят се тихо в отзвара пред свещия престол и това е изрично укавано в Служебника над всяка от тях.

Обикновено до текста на миряните достига само завършектът на тези молитви, възгласи на висок глас от джона или, ако няма джон, от самия свещеник, а наредът се присъединява към молитвата, като изразява своята същност и съглас-

или в катаномбите, където се събирани малки затворени общности от вярващи. Молитвите били импронизирани и се изричали от най-богосростните епископи пак – представител на общината, епископа. Присъещащите, рабира се, чували ясно молитвите и потвърждавали своята съпричастност към казаното. Тези раннохристиянски литургии макар в общи линии да имали същите елементи като днешните, били по-близо по форма до Тайната вечеря на Господ с апостолите; с принасяне на дарове от християните (хляб, вино, плодове), с поучение, освещаване на даровете и братска трапеза, от които всички се хранили, докато утайват глас си.

С промяната на статуата на християнството, което през IV в. става господстваща религия в Римската империя, ситуацията рязко се променяла. Започнала небиващо по мащабите си храмостро-

ени и убедително отхвърляни от други изследователи. Впрочем този проблем не е добре и сериозно проучен от православните литургисти, в чиито трудове тестват за „тайните молитви“ се засяга само споредно.

Така или иначе има данни, че в Свиря още през V век молвите от Анафора се четат тихо, през VIII век тази практика трайно се установява в Иерусалим, а малко по-късно в църковна практика франска, галска, римска. С настъпването на второто хилядолетие тази практика била разпространена фактически в целия християнски свят, включително и в доколониалните пярки (арменска, сирийска, коптска, малабарска).

В новата и най-новата история на Църквата отделили, или групи, свещенослужители правят опити да внесат промени в съществуващата от векове литургична практика, като например ввеждане на прераннохристиянски практики, в това число и четенето на тайните молитви на висок глас. Отделили православни професори литургисти и архиепископи се изказват за гласното пронасяне на тези молитви. Тези же автори могат да бъдат обобщени така: верният народ се лишава от скъзано участие в Евхаристията, лишава се от издътелното съдържание на тези молитви. Освен това, както не чуват тези молитви, които съществително отнасят на всички, богомолците се отнасят да задоволят религиозните си потребности, след Литургията (на която са присъствали), искат да им бъдат отслужени панихиди, молебни, молитви.

Не може да не припомним да имаме на практика тикво четене на молитвите, които до изпитаното разделение между слушачното се от двете страни на иконостаса. Съществително чет молитвата, съсредоточавайки вниманието си върху нея, но същевременно трябва да следва да се пронасят на висок глас и изрично. Такава непоследователна свръхна, а съществително не възлага следваща възглас, защото още не е приключило с четенето на молитвата. Получава се „исповка“ тишина. Случайният богомолец остава с впечатлението, че всички, богомолците се отнасят да задоволят религиозните си потребности, след Литургията (на която са присъствали), искат да им бъдат отслужени панихиди, молебни, молитви.

Всъщност няма никакви пречки богомолците, които желаят това, да следят и

с дъ и сърце да участват в цялата св. Литургия

се с откровената към Бога молитва, изричайки кратки изрази като: „амин“, „и за всеки, и за всички“, „и на твои дъ“, „а Тебе, Господи“.

Впрочем голъма част от нашите енорийци изобщо не знаят за съществуването на тези молитви, наречени „тайни“ не защото са секретни и не бива да стават достояние на непринадлежащи към духовната йерархия, а защото са мистични, скръпани – пръко свързани с тайната на богообщението. Докато свещенослужителят пронася тези моления, в централната част на храма звучат песнопенията на хора или певците, а богомолците се отнасят да се съсредоточат в себе си, за да се отнасят за своите нужди и за нуждите на близките си. Обикновено е усещане успяват да постигнат молитвено настроение, абстрахирайки се от разкожидането и се шумукащи наоколо хора и пронасящото си гласо сориано на стоняща найблизо благословения християнка. И уж неслучайно и народ „с един уста и с едно сърце“ следва да славят и възпяват Бога, а се получава раздволяване. Съществително се моли: „Човекочелюбие Владико, дай да светле в сърцата на непослушани светлана на Твоего боговопяние и отвори очите на разумна ми...“ или: „...освети душите и телата ми и дай ми да Ти служам в святост пред всички дъ на живота си...“ в същото време миряните са заети със своите си мисли и чувства.

Богосвещената света Литургия условно може да бъде разглеждана като

тригласна силовна от молитви

четени от превитерата или епископа, молвители пронасяне, възгласи на джона и молвители, възгласи от народа. В вода на историята и развитието на богослужението се установява практиката един от тези елементи – свещеническите молитви да се пронасят не в пълен глас и на вселощуване от цолса, та да бъдат чути от всички присъстващи в храма, а тихо пред светия Престол, с благословен престел и съредоточено внимание на макар практиката, свещеническите молитви да се четат тихо, та да се установява новостемно в целия православен свят, както в древност, така и до днес се намират раздесети на това: четенето на молитви се четат на висок глас.

Както е известно, светата Евхаристия е установена от Самия Господ Исус Христос на Тайната вечеря (Лук. 22:19-20). Тя се извършва редовно от всички християни в оне от апостолско време (Деян. 2:46; 20:7,11), по върхот на т. нар. „тайни молитви“ възниква доста по-късно, с появата през IV в. на храмното богослужение.

През първите три века светата Евхаристия се извършвала в малки помешения, в частни домове

телство, числеността на християните рязко се увеличавала в сравнение с времето на гоненията, богослужението се пренесли от малките храмове в огромни и озонити пещери украсени базилки, изтъняване и издани оглашени или новопокръстени християни от средите на сивичните. Тези променени условия не може да не се отразят на формата на богослужението.

Дави наради огромните по мащаби храмове, чието акустика правела непоследователно да звучат великолелно, но словата ставаха трудноразбираеми (например времето за отнавяване на звука в „Св. Софийска в Константинопол“ е почти 10 сек.). Поради налягането в Църквата на много номинални християни, които нямали нито духовното ниво, нито ревността по Бога на първите християни, но почти джидва се повната и развитието на храмното богослужение се повняват и първите свещения за тихо четене на свещеническите молитви.

Първими рагелет за гласното четене на молитвите

свещения за когато са достигнали до нас, с император Юстиниан. През 565 г. той издава указ, с който повелява епископите и превитерите да четат гласно и изрично „тайните“ моления, да помаже верният народ да ги чува добре и така „дъжия и да стигнат до по-голямо боговопяние, боговопяние и благословение“ (6 глава на 137 велева). Самият факт, че се повляла нуждата от такава норма, показва, че по това време, началото на VI век, практиката да се четат тихо молитвите вече била широко разпространена в империята.

Друг пътнемият паметник от края на VI в. – „Духовна полета“ на блажения Иован Мосх, обяснява и отпика издването в почти всички знаменити сирийски, палестински и египетски обители и бевдала с много подвижници, свидетелства: „В други места свещениците имат обичаят високо да пронасят молитвите на св. Владико“ (186 глава). Описанието на Иован Мосх в глава 196, което в глава 25 укавказ и за свята от вернотните причини Юстиниановата заповед да не влезе в сила (както е обещавано и в бележката към руския превод на книгата). Миряни, които често чували гласно пронасяните молитви на възношението, ги научавали тайната и се повляла реално опасност найната на претворяването на Даровете да бъде извършвана извън Святая Святых – олтара.

Миряни, които често чували гласно пронасяните молитви на възношението, ги научавали тайната и се повляла реално опасност найната на претворяването на Даровете да бъде извършвана извън Святая Святых – олтара. Има само хителни относно това: как и по какви причини възникнала и се утвърдила практиката на тиквото четене на молитвите в християнското богослужение, изтъняване от

Символично издължението на Голяма гдана книжка

на най-често служена Богосвещена литургия – тази на св. Иован Златоуст. Тя се разпространява по всички храмове и църковни магазини и се издава именно с цел миряните да могат да разпратят литургията както на църковнослужителите, така и в превод на новоябларски език, да следят богослужението и да участват пълночелно в него. В тази книжка са отпечатани всички молвители, и тези, които се четат на висок глас и тези, които се пронасят тихо. Включени са дори молвители, които съществително пронасят от свое име пред Великия вихор по време на Херувимската песен.

В посока към връщане на богомолния народ към живото участие в Литургията, в началото на XIX в. се пронасят тихо в се през последните години практика – архиепископите, свещеници или дяконите да приканват народа към гласно изповядване на Символа на вярата, молитвата „Отче наш“. Все повече християни знаят песнопенията от Литургията и словикото припяват на певците и хористите.

Впрочем у нас мнозина свещеници от различни енории пронасят на висок глас тайните молитви. И в това, може би, няма нищо лошо, стига успяват да го правят с дълбоко уважение и с налага да не влиза с пълно глас, та да надвиква певците; стига четенето на тайните молитви на висок глас да не е проинкувано от скрита суета, от желанието да покаже колко дълбоко преживява литургията; стига да го правят с дълбоко уважение и с налым и зъм и поможението приповняването – своенитно по-скоро за душната обид, отколкото за истинската духовност; стига, най-вече, свещенослужителят да не е в състояние да възнеме жадно за реформира църковните установления бидеи благословенно и пръко възлата на архиепископ си. Защото истинският опит сочи, че дори когато реформи в Църквата се предприемат с добри намерения и разумни литургични промени, те не водят до скъзано участие хората в Литургията, отколкото до укрепване на съборността и литургичното единство.

Александра КАРАМИХЛОВА

Църквата „Св. Власиус“ в гр. Чирово

Чировският манастир „Св. Иван Рилски“

Старият манастирски храм „Света Троица“

ПОКЛОННИЧЕСКО ГЛЪБУВАНЕ ИЗ ВИДИНСКА ЕПАРХИЯ

Продължение от бр. 3/2009 г.

Половини час след нашето пристигане в Раковнишкия манастир „Света Троица“ се прибират и братята на манастира. Игумънтът архим. Антим седи при нас на двора, докато Йеромонах Неофит разтоварва багажа и приготвя обяд.

Йеромонах Неофит е от един от престояните софийски квартали. Игумънтът Антим е родом също е софийски, но е роден в с. Илйинци, Господелско. Идващата идват във Видинска епархия, насочени от епископ Своний. Отец Неофит се познава с него от 1992 г., запознава с него и отец Антим (в мире Атанас).

— Исках Клисурашкия манастир — признава отец Атанас, — но ако сега трябва да избирам, щях да си избира Раковнишкия манастир. Може би, заради многото усилия, които вложихме. Много трудни моменти преживяваме тук и много силно възложиме, затова ми е така приятно.

Казва, че тази привързаност към манастира го накарала да откаже професионалното съждение. Местно ми се налага да уреждам едно-друго, да ходя по учрежденията, но винаги бързат да се прибират в манастир и тук се чувстват най-добре.

Питам го за семейството му. Казва, че не би ги определил като яричари, яричарски хора, но че той е дете обичал храма и все тичал там, а в видинския „Успение Богородице“, за да помага на местния свещеник о. Атанас. От малък падае капалята пред иконите, капаляница, носел свещта като изповядник.

Ярък спомени са оставили в него величествените служби в катедралата „Св. Александър Невски“, където неговата дъщеря пееше в хора. Въвежда го там, за да гледа от балкона на хора. Благодареното замаяло момиченката му глава, със сърцето си копнеше да стане част от този тайнствен и прекрасен живот на Църквата.

Казва, че винаги е искал да стане монах, а не жене свещеник, но все отлагах. Накрая еп. Своний ми казал: „Хайде, докога ще отлагаш?“ И той се решил. Когато завинаж желанието си пред митрополит Дومتян, той ми избри Раковнишкия манастир. Тъкмо бях починал преспишният игумен доко. Серафим. Отец Антим дори не знаел, че съществува такъв манастир. Когато дядото му го покаял на картата, той възкликнал:

— Ама това е в Сърбия!

— Е — казвам се капалята — радвай се, че ще служиш в чужбина.

Бащата на о. Антим реагирал твърде остро на решението му за монашеството. Това много дълбоко

Новаата църква „Св. Троица“

настар.

Заварил манастира в много тежко финансово положение, с хиляди лева дългове за ток, вода, телефон и лекарства. Без тежко време. Завладели колата си, излезли сами оня, срещу оня си кунавали и злѳб от магазина. По-късно си завадили и кози, зайци, направили си зеленчуковите, посадили изобилие от цветя и омовни дървета в двора на манастира. Постепенно ремонтният манастирски кръло и условията станали по-добри за живене. Сега са започнали ремонт и на крълото за поклонници, където е и владичиният апартамент. Средствата са от горите, което манастирът притежава и които с много упорство успели да си отвоюват.

Не се оплакват от липса на богомолци и поклонници, въпреки че нямат условия за поучване. В околните села — Раковина, Киряево, Погурево — има свещеници и хората идват да се черкуват в манастира. Преди няколко богомолци чак от Београдско, но откакто там е отец Рафаил, братята ги напълват чак белогоричанския храм — а си знаят свои свещеник. Поклонници идват от цяла България, идват и чужденци. Тръгната е само на няколко километра и преди да излезат извор режим, извади много сърби сега — по-малко. Радват се и дойдо отношение от страна на кометовите.

Отец Антим обича тукшните зими. Разказва как излиза навън навън а снега и извади свои събрата да излезе да види как пушат кометовата, но ишно не можело да помръдне зиморичновата о. Неофит от топлата камина.

Признават, че се радват на дните, когато пътят е затворен със сняг, защото това им дава доста спокойствие и самота. Но веднаж пътят от разкъла до манастира не бил разчистен, група поклонници оставили колата си и пеша се добрали през пресните

наскрѳило блядения монокла, до тогава винаги се бил развал на разбрането и подкратна на баща си.

— Дойдох в манастира, но ми беше много тежко, че така, без роителско благословение.

Постригали го на Лазарова събота 2002 г. Малко му доцна, но плакала през цялото време, а покрай нея се разплакали и всички пришестьа. Баща му дошъл чак след една година. Оттогава Антим чакто старей път е съвменикът му от Клисурашка манастир.

Постригали го на Лазарова събота 2002 г. Малко му доцна, но плакала през цялото време, а покрай нея се разплакали и всички пришестьа. Баща му дошъл чак след една година. Оттогава Антим чакто старей път е съвменикът му от Клисурашка манастир.

до манастира, а между тях били и две жени в напреднала бременост. Монасите посрещнали поклонниците, сполитали ги, выспитали ги с прословутите Бъркани яйца, но чръстото за вина останало.

— Ще помия това посрещане цял живот — казах, — кръстните ли дената им?

— Едното вече го кръстиме — потвърди о. Антим. Останало до късно в манастира. Следом първо в двора, на сивка по голем омер, после в малката, уютна като селска кухня, манастирския трапезария. Хаинмае салата и бѳб чѳрба — всичко плод на манастирската градина и на труда на отците. Отец Антим е изключително сладкоумен. Отец Неофит е поестетски на думи.

Говорим за силен оскѳдалото по времето на комунизма монашеството, съведено почти до нулата. В зората на демократизацията манастира играе ролята на туристически и културни обекти и заради липсата на монаси се стопанисва от някое благословително семейство мирнин. Жешата изпълняване функциите на клирката, готвачка, чистачка, касирка, — а мѳжът — на домнина, градинар, дърводелец, поддръжка на вешаки.

После, в началото на 90-те, приемните на митрополитите се напълнява с новонарещени „бизнесменски“ и желание за бързо забогатяване от готвата баща на манастирския настоятел: крѳпа през-пращава в хотели, трапезарията — в месария. Имаша с пещери обещания за инвестиции, а си търгѳваха, оставяйки хиляди лева дългове за ток, вода, телефон, дърѳва...

Сега в многобройните манастири в малка България вече има по един-два, а в по-големите манастири по десетина монаси, които се опитват сами да стопанисват манастирския и прилежащите им имоти. Малко са, сами са, трудно им е да съвместяват гържеите за богомолците в манастирския храм и околните села, да работят и да се грижат за нуждите на събѳдителите за забранените манастирски амони, битките с държавни институции, строежите на нови сгради на мястото на поруганите тѳе стопанисвани сгради, поддръжката и реставрацията на старинните храмове и манастирския клир, финансовото укрепване на обществото... Чудо е, че изобщо се спирава, но те се справят, устояват на всичко и в това несъвременно се проявява силата Божия, която ги укрепва. Славя Богъ! Тенещата е да се укрепават. Млази са, себѳзателни! Говорят за жестоките на служебните си, за глѳаза, за изнушенията, без да се оплакват, като за мигове на знаци на Божията милост към тях и Църквата Божия.

Малко им, всеки — неговите си курсури: едни суров, друг сприва, има все пак ни има, има кой да отвори вратата на храма, да отслуша в някое богослужба, да посрещне дошлите в манастира... Пък, дай Божѳ, да дойдат и по-добри монаси от нас! — казва отец Антим.

Отец Антим е член на епархийския съвет и участва в управлението на епархията, но по прируда дѳлбока постоенно са заедно, защото о. Антим не може да ѳпѳрва. Радави се, че митрополит Дومتян си е доверил на младите духовници, а епархията, че във всички тѳѳе подкрѳпата на манастирските игумени. Варва, че пещата в епархията вървят към по-добро.

Оптимизмът го има у всички тези малки, дефини, изпълняване в свѳра мѳжѳ. Радави и спокѳно ми бе да ги слушам и да им се поздравя отишамъта за бъдещето на тази епархия и на Църквата ни.

Следва

Текст и снимки: **Александра КАРАМИХЛЕВА**

ПРОДЪЛЖАВА ОБЕДИНЕНИЕТО ЗА 2009 г.

Църковен вестник

1 година	25.00 лв.
6 месеца	12.50 лв.
3 месеца	6.25 лв.
ед. цена	0.70 лв.

ЛПРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНДОН, София — 1000
ул. „Оборител“ № 4
ТЕЛ: 987-56-11, тел.факс 980-30-16
МО.Е: Ташка Тончева Христова
e-mail: sinidar@gmail.com

РЕДАКЦИОННА КОЛЕГИЯ

Ръководител: еп. Крушо

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ
УниКредит Булбанк — София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG92UNCN6601018147018, BIC код: UNCRRGBF

Сумите да се впрѳват в стѳпелни записки или на банковия сметка, в която да е изписана сумата и да е посочено отишамъта за бъдещето на тази епархия и на Църквата ни.

„Църковен вестник“ съдържа специални текстове и изображения и не може да се тѳпелне за банковия курѳ.